

Suferința

- enigmă a omului și vizită a lui Dumnezeu -

În calendarul catolic, 11 februarie, Sărbătoarea liturgică a Sfintei Fecioare Maria de la Lourdes, este ziua în care, în întreaga Biserică, ne amintim într-un mod deosebit de cei aflați în suferință și ne rugăm cu credință pentru ei, pentru cei aflați în spitale, pentru că „Biserica înconjoară cu dragostea sa pe toți cei apăsați de povara slăbiciunii umane; ba mai mult, ea recunoaște în săraci și suferinzi chipul Întemeietorului său sărac și suferind, își dă toată silința să înlăture mizeria lor și vrea să-l slujească pe Cristos în ei”¹. Biserica îi însoțește cu o deosebită atenție pe cei aflați în suferință. Această acțiune umanitară și spirituală a Bisericii față de cei bolnavi s-a manifestat în decursul timpului și se manifestă și astăzi în diferite forme și structuri sanitare.

Suferința, boala fac parte din viața omului și multe sunt situațiile în care cel încercat și lovit de suferință, cuprins de teamă, își pune tot felul de întrebări: De ce trebuie să sufăr? De ce mi se întâmplă tocmai mie? Medicina, oamenii de știință luptă împotriva suferinței, încearcă să o limiteze, dar ea nu poate fi eliminată; nu putem fugi de suferință, nu ne putem ascunde de ea. „Fiul lui Dumnezeu făcut om nu a eliminat din experiența umană boala și suferința, ci, asumându-le în sine, le-a transformat și le-a redimensionat. Le-a redimensionat, pentru că nu mai au ultimul cuvânt...; le-a transformat, pentru că în unire cu Cristos din negative pot deveni pozitive”, spune Sfântul Părinte Papa Francisc în mesajul său pentru cea de-a XXII-a Zi Mondială a Bolnavului².

La începutul Mesajului său, intitulat **Credință și caritate: „Și noi trebuie să ne dăm viața pentru frați”** (1In 3,16), Papa Francisc spune: „Biserica recunoaște în voi, dragi bolnavi, o prezență specială a lui Cristos suferind... În lăuntru suferinței noastre, este cea a lui Isus, care poartă împreună cu noi povara ei... Când Fiul lui Dumnezeu s-a urcat pe cruce, a distrus singurătatea suferinței și i-a luminat întunericul”³.

Un exemplu de om care a înțeles pe deplin ce înseamnă suferința proprie și cea a semenilor este Fericitul Vladimir Ghika. Într-o lucrare despre suferință, martirul nostru vede durerea din punct de vedere creștin ca pe o „vizită” a

Domnului, „un sacrament al enigmei și al încercării”⁴. Să-l ascultăm: „Ce vrea de la mine Domnul ce vine în miez de noapte (căci totul este noapte în durere...)? Vrea să înțeleagă că te iubește și că te iubește mai mult decât toți cei care te iubesc și mai mult decât poți tu însuși să te iubești... Oh, Dumnezeule, ce profund vizitezi când vii Tu în vizită! În suferință și în durere nu suntem singuri; Dumnezeu este mai prezent decât în altă parte pentru că El este alături de noi și ne veghează așa cum o mamă suferă împreună cu copilul ei bolnav și ținându-l de mână îi spune: «Nu ești singur! Sunt alături de tine!»”⁵.

Numai ascultând aceste cuvinte putem înțelege ceea ce spunea Arhiepiscopul de atunci, Mons. Raymund Netzhammer, despre prințul Ghika: „Dacă mi s-ar da de veste că a făcut o minune, nu m-aș mira deloc”⁶.

Vladimir Ghika, un adevărat Apostol al suferinței, însoțit într-un fel sau altul toată viața de suferință și durere, povestește în scrierile sale un episod mișcător: „Omul cel mai puternic pe care l-am cunoscut a fost un tânăr, la Roma, care nu putea să miște nici un deget fără a avea dureri atroce. Era fiul unui ateu... Printr-un apel providențial am fost chemat la căpătâiul acestui muribund. Tatăl său s-a infuriat după ce a aflat despre vizita mea... Mai târziu, când mă găsea în camera bolnavului, se retrăgea discret. Drumul se eliberase cu totul. Devenisem un fel de obișnuit al casei. Eram acceptat și chiar așteptat. Am început să mă rog împreună cu tânărul. Într-o zi, după ce s-a mărturisit și s-a împărtășit... a acceptat să mă ajute în apostolat. Își oferea suferința, în unire cu Jertfa lui Isus, pentru intențiile mele. Ori de câte ori i-am cerut o oră sau două din suferințele lui pentru o anumită vindecare, reușeau. Atât de puternică era intervenția acestui mare infirm, încât am obținut o vindecare de cancer a unui profesor universitar... Ei da, acest mare infirm a fost omul cel mai puternic pe care l-am cunoscut vreodată”⁷.

La Salonic, Vladimir Ghika o va cunoaște pe sora Marianna Pucci, călugăriță din Congregația Fiicele Carității. Nu fără mari dificultăți, împreună cu aceasta, va reuși să fondeze la București, Spitalul Saint Vincent de Paul ►

1 Conciliul Vatican II, *Lumen Gentium* 8.

2 Papa Francisc, Mesajul pentru Ziua Mondială a Bolnavului, 2014, n. 2.

3 Papa Francisc, Mesajul pentru Ziua Mondială a Bolnavului, 2014, n. 1.

4 V. Ghika, *Scrieri spirituale*, p. 190.

5 V. Ghika, *Scrieri spirituale*, p. 192..

6 Arhiva Ghika ARCB – Fond Institutul Vladimir Ghika: Scrisoarea Pr. Lobry către Pr. Fiat din 10 august 1911.

7 H. Cosmovici, *Monseniorul*, ed. Galaxia Gutenberg, 2011, p. 19.

▶ (actualul spital Parhon), unde, alături de surori, se dedică îngrijirii bolnavilor. S-a dedicat trup și suflet bolnavilor, vizitându-i la Sfântul Vincețiu de Paul, dar și la spitalul de urgență Floreasca, la spitalul TBC, la spitalul Central, la Filantropia, la Colțea. Mai mult chiar, vizitează creșe, orfeline, închisori, merge peste tot unde se simte nevoia⁸.

În calitatea noastră de creștini, având și un exemplu atât de grăitor și mijlocitor în persoana Fericitului nostru martir, Vladimir Ghika, vrem desigur să fim alături, prin rugăciune, de cei bolnavi. Ne gândim la atâtea persoane aflate în suferință și în mizerie, care sunt și rămân singure pentru că nimeni nu le deschide ușa. Timpul dăruit celor în suferință și în singurătate nu este timp pierdut; dimpotrivă, este timp câștigat pentru veșnicie. Isus ne asigură că ceea ce facem pentru aproapele nostru care este în nevoie facem, de fapt, pentru El (cf. Mt 25).

Papa Francisc ne spune: „Când ne apropiem cu tandrețe de cei care au nevoie de îngrijiri, purtăm speranța și zâmbetul lui Dumnezeu în contradicțiile lumii”⁹, iar pentru „a crește în tandrețe, în caritate respectuoasă și delicată”, avem un exemplu demn de urmat: Sfânta Fecioară Maria, Născătoare de Dumnezeu și Mamă a Bisericii. Bătrânul

Simeon, la Prezentarea lui Isus în Templu, îi prevestește că o sabie va străpunge inima ei. Erau cuvinte adresate direct Sfintei Fecioare la patruzeci de zile după nașterea lui Isus. Pe Calvar, sub Cruce, această profecie a bătrânului Simeon se împlinește. Aceasta este agonia inimii Mariei, care suferă împreună cu Cristos, „consimțind cu iubire la sacrificarea Victimei născute din ea”¹⁰. Sfânta Fecioară „poartă în inima sa, de-a lungul pelerinajului vieții, cuvintele bătrânului Simeon... Ea știe cum se parcurge acest drum și pentru aceasta este Mama tuturor celor bolnavi și suferinzi”¹¹.

Cu atitudinea unor fii încrezători în ajutorul neîncetat al mamei, să o rugăm pe Sfânta Fecioară, a cărei inimă a fost străpunsă de sabia durerii, să fie alături de toate persoanele aflate în suferință, să le aline în neputința lor și să mijlocească pentru ele puterea de a-și uni propriile suferințe cu jertfa lui Cristos!

Sfântă Fecioară, Tămăduitoarea bolnavilor, roagă-te pentru noi!

Fericite Vladimir Ghika, roagă-te pentru noi! ■

PS Cornel DAMIAN
Episcop auxiliar de București

Un rănit, un bolnav, prin suferințele lor, încetează să fie ei înșiși; ei nu mai sunt decât rănitul, decât bolnavul. În cazul lor, mai mult decât oriunde, e ușor să-l vedem pe Cristos în toți și în toate.

A consola este puțința noastră de a da celuiilalt ceva care să fie mai adevărat decât durerea sa.

A consola înseamnă *să-l faci pe deznădăjduit să trăiască o speranță*.

A consola înseamnă a permite celui ce suferă să vadă în noi iubirea lui Dumnezeu pentru el.

Dacă vei ști să iei asupra-ți durerea celuiilalt, Domnul nostru va lua asupra-Și durerea ta, făcând-o a Sa; astfel, lucrare de mântuire ea va deveni.

Dacă vei ști să iei asupra-ți durerea celuiilalt, Domnul nostru va lua asupra-Și acea durere, *în tine*, și o va face a Sa; astfel, lucrare de mântuire ea va deveni. Bunătatea cu care Domnul o va lua asupra-Și este cu atât mai mare cu cât o găsește deja ca smulsă din rădăcina ei și răsădită în inima ta. Iar atunci când El o va găsi în tine purificată de orice egoism, transfigurată prin milă, sfințită de dragostea creștinească, mângâierea va fi mai puternică în celălalt, iar binecuvântarea, mai vie în tine, și bucuria de mâine, mai mare în amândoi.

Dumnezeu n-ar fi putut înțelege suferința dacă nu și-ar fi asociat-o personal; ea este acolo, în abisul uneia doar din Persoanele divine, ca pierdută, îmbătată, năucită și înspăimântată.

Lăudați-L pe Dumnezeu, suferințe sacre ale Universului care aduceți cinste și neprihănire lumii - care, pătrunzând până în inima lui Dumnezeu, puteți servi la ștergerea oricărei urme a răului.

Laudă-L pe Dumnezeu, lăcaș al Sfintei Așteptări unde dispar ultimele urgii ale păcatelor noastre - unde speranța de Dumnezeu e deja sigură și vastă ca însuși Dumnezeu.

Laudă-L pe Dumnezeu, Patrie a bunelor lacrimi, unde din lacrimi ies flăcări, iar flăcările plâng - câmpie de suflete a cărei rouă sunt rugăciunile noastre.

Binecuvântați-L pe Domnul, lacrimi și bucurii...

Binecuvântați-L pe Domnul, regrete și căințe...

Binecuvântați-L pe Domnul, febre și fervori...

Binecuvântați-L pe Domnul, gânduri mai înalte decât cerul, necazuri strâns legate de umilul pământ... ■

(Vladimir Ghika, *Gânduri pentru zilele ce vin*)

8 Cf. F. Băltăceanu, M. Broșteanu, ... *Profesor de speranță*, p. 288.

9 Papa Francisc, *Mesajul pentru Ziua Mondială a Bolnavului*, 2014, n. 3.

10 Conciliul Vatican II, *Lumen Gentium* 58.

11 Papa Francisc, *Mesajul pentru Ziua Mondială a Bolnavului*, 2014, n. 4.